

LÓRANT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:

Benedek Elek

KONIG & BAYER, GMBH

4.
évf.
38. szám
1925. év
szept.
20.

Ősszel.

— Párbeszéd. —
Írta: BENKŐ ANNA

Fecskemadár, ereszünk lakója! Kisbarátom! Megsugta a szellő,
Nem rázom meg kendőm bucsuzóra! O hideg tél némsokára eljő,
Ragyogó nap, virágot is látok, Nagy utat kell megtegyen a szárnyunk,
Ezt a szép őszt, ti már itt hagynátok? Nem lehet ám még tovább is várnunk!

Édes fecském, ereszünk lakója,
Okos vagy te, mint a daru, gólya,
Megértitek szellő suttogását,
Vigyétek hát jó Isten áldását! (Bethlen.)

Melyik a négy közül?

Írta: BENEDEK ELEK

Tiszán innen, Tiszán túl, még ma is beszélnek arról a nagy szerencsétlenségről, mely ennek előtte tiz esztendővel történt a Tisza folyón. Sárosd tiszántuli községben hetek óta készülődtek az Anna-napi mulatságra. De készültek a közeli községek lakószai is, sőt egy-két tiszánnenni községből is áteveztek csónakon Sárosdra, mely éppen a Tisza partján fekszik.

Gyönyörű nap volt. A kék égen csupán könnyű báránypellegek uszkáltak, ragyogva a napnak fényében. Egy szellő nem mozdult, néha csönd vonult a rónaságra, s a Tisza is, ez a sokszor rakoncátlan folyó, most olyan csendes volt, mint a tó.

Nem csoda, ha Pekri Gáspár uzondi tisztartó is kedvet kapott a Tiszán való átkelésre, hogy részt vegyen ő is a sárosdi mulatságban, melyre az ottani tisztartó már a farsangon meghívta őt és családját.

Pekri Gáspár és felesége heteken keresztül tanakodtak azon üres órákban, hogy vajjon magukkal vigyék-e a gyermekeket is?

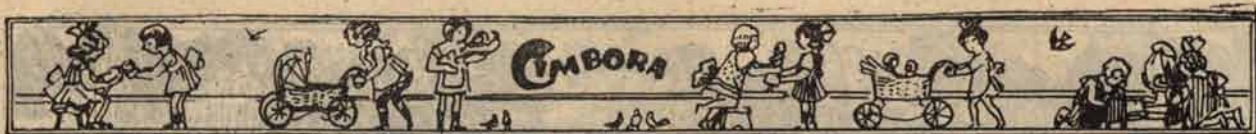
Lujza már nagy, tizennyolc éves leány, őt igazán jó volna elvinni, hadd mulasson a derék leány. Az ám, de ki vigyáz akkor az apró gyermekekre, akik közt a legidősebb is

csak nyolc éves? A mama szívesen vitte volna valamennyit, sőt az apa is, de végre is abban állapodtak meg, hogy egyet sem visznek el, maradjanak mind otthon, a Lujza felügyelete alatt. Nem lehet tudni, hátha vihar kerekedik, amikor majd éjnek idején visszafelé jönnek. Elég gondot ad a maguk életére való vigyázás, — mit csinálnának öt gyermekkel? Mert szerencsétlenség esetén Lujza is alig tudna magán segíteni.

Ő, ti áldott jó szülők, akik mindég és minden lépésetekben csak gyermekeitekre gondoltok, az ő jólétükért, boldogságukért dobor a szívetek! Ha amikor gyermekeitek otthon hagyjátok, sejtitek vala azt, hogy utólszor látjátok őket; hogy az az édes csók, mit ajkaira nyomtok, utolsó csók, s holnap már az öt szép teremtés apa nélkül, anya nélkül áll a világon!

De Pekri Gáspár és felesége mi rosszat sem sejtettek, amikor bucsút vettek a gyermekektől. Csak úgy szokásból kötötték Lujzának a szívére, hogy jól vigyázzon testvérkéire, — nyugodtan, aggodalom nélkül ültek fel a kocsi, melyet két tüzesvérű ló széleseben röpitett a Tisza partjára, ahol csónak várt a tisztartóra és feleségére.

Az átkelés a Tiszán minden baj nélkül

történt meg. Két erős legény szeldelte a csön-
des habokat evező lapátjával s alig vették észre
magukat, ott voltak a tulsó parton, ahol a sá-
rosdi tisztartó kocsija már várt rájuk. A nap
pompásan mult el. Kora délután kezdődött az
Anná-bál kis kerek erdőben s reggelig tartott
lámpák világa mellett. Éjjél lehetett, amikor
Pekri Gáspár és felesége felkészülődtek. Virá-
gos jó kedvben indultak utra. Pekri Gáspár még
dalolt is, pedig nem volt olyan nótás termé-
szetű ember. Eközben kiértek a kis erdőből s
Pekri éppen a »Nincsen annyi tenger csillag az
égen« kezdetű dalt, Petőfi e felséges szép dalát
akarta énekelni, amikor véletlenül föltekintett
az égre s meglepődve látta, hogy az teljesen
be van borulva. Az erdőben nem vette észre,
mert ott lámpák világítottak s ami sötétség
volt, azt is a fáknak tulajdonította. Alig tekin-
tett föl az égre, irtózatos csattanás reszketteté
meg a levegőt s Pekriné rémülten huzódott a
férje mellé.

— Szent Isten! — kiáltott az asszony,
— vihar lesz, térjünk vissza.

— De már azt csak nem teszem, — fe-
lelt Pekri Gáspár, aki, természetesen, bátrabb
volt s nem ijedt meg a vihartól. Nem most
száll vele szembe először.

Megérkeztek a Tisza partjára. Ekkor már
Tiszán innen, Tiszán túl, mindenfelé dörgött
az ég, a villámok cikáztak s távoli zugás,
morajlás jelenté, hogy mindjárt itt a záporosó,
még ennél is több: fellegszakadás. A szél föl-
kelt ágyából s tombolt, zúgott eszeveszetten.

— Térjünk vissza, édes jó uram!

Pekri Gáspár bátor ember létére is meg-
döbbsent s már éppen vissza akart fordulni,
amikor abból az irányból, ahol az, ő tanyája
feküdt, lángnyelvek csaptak föl.

— Tűz a tanyán! — ordított föl a tiszt-
tartó kétségbeesetten, — most már minden
áron át kell eveznünk.

— Gyermekeim: — sikoltott föl a tiszt-
tartóné s támolyogva lépett a csónakba, mely-
nek egyik végében összekulcsolt kézzel imád-
kozott. Ennyit még láttak a révészlegények,
aztán Pekri Gáspár és felesége eltűntek a ko-
rom sötétségben. Eltűntek — örökre. Ugy el-
tűntek, hogy még a holttestüket sem látták
többé a boldogtalan árvák.

II.

Az uzondi tisztartó házába, melyben ed-

dig meglegegedés, vidámság lakozott, beköltö-
zött a szomorúság, a gyász. A gyermekeik
életét féltő szülők a Tisza fenekén lelték gyá-
szos végüket, mialatt a gyermekek édesen alud-
tak s csak reggel tudták meg, hogy elégett egy
szénaboglya. De nemsokára egyebet tudtak meg:
árvaságukat. Azok a lángnyelvek, melyek a
szénaboglyából fölcsaptak: a kenyérkereső apá-
tól s a gyöngéd, a jó anyától foszták meg a
szegény gyermekeket, akik minden vagyon,
minden támasz nélkül maradtak hátra.

Mert Pekri Gáspár megkereste a minden-
napra valót, de félretenni nem tudott. A mit
keresett a szorgalmával, azt el is költötték ők,
meg a gyermekek.

Rettenetes sors vár a gyermekekre. Lujza,
aki nagy leány volt, egész teljességében át
tudta érezni a szörnyű csapást, mely őt s test-
véreit sújtotta; de a nagy nyomorúságban is,
az fájt legjobban a szívének, hogy szüleit tiszt-
ességben el sem temethette. Ki tudná, hol fek-
szenek, hol alusszák örök álmukat? Hisz volna
sirjuk a világ végén, csak tudná, hol, oda vándor-
olna testvérkéivel. Mekkora könnyebbülne
szíve, ha könnyeivel öntözhetné szülei sirját;
ha virágot ültethetne rá! Hiába való gondola-
tok. Most egyébre kell gondolnia: miből, mi-
ként tartsa el gyámoltalan kis testvéreit. Szü-
leikről alig maradt egyéb rájuk a ruhanemü-
nél, meg egy kevés pénz. Nem sok idő mul-
tán már a tisztartói lakásból is ki kellett köl-
tözniök s zsellérkunyhócskában vonták meg
magukat.

Lujza varrogatott a falusi lányoknak, úgy
szerezte meg a mindennapit. De hamar be-
látta, hogy ez így nem tarthat sokáig. Levelet
írt a grófnénak, akinek a birtokán tisztartó
volt az édesapja s munkát kért: finomabb
varrnivalót. Megírta, hogy négy kis testvérét
kell fenntartania, magáról nem is beszélve.

A grófné jóságos asszony volt. Mindjárt
válaszolt Lujzának, munkát küldött s azt írta,
hogy a négy gyermek közül egyet az udvarba
vesz, ott majd felnevelődik az unokái mellett.

— Na, gyerekek, — hívta maga köré
Lujza a testvéreit, — a nemes szívé grófné
egyedül az udvarba venne közületek az unokái-
hoz. Melyik megy el a négy közül?

A gyermekek összenéztek s nem szóltak
egy szót sem.

— Nos?

Semmi válasz.

— Talán te, Gizácska?

Gizácska sirva fakadt.

— Talán te, Erzsike?

Erzsike is sirva fakadt.

— De te csak elmégy, Géza? Ott játszhatol ám kedvedre.

Gézácska is sirva fakadt.

— Nem! Nem! Nem! — tört ki egyszerre mind a négy gyermek s karjaikkal körül fonták Lujzát, ahol érhették.

De most már Lujza is sirt, keservesen sirt.

— Nem, édes madárkám, nem, itt maradtok velem mind, én leszek ezután is a ti mamácskátok:

III.

Ennek előtte tiz esztendővel történt ez. Lujza fölnevelte testvéreit két keze munkájával s már mind a négy megél a maga kezemunkája után. Bizony, bizony mesének tartanám ezt a megható történetet én is, ha nem beszélnék Tiszán innen, Tiszán túl, öregek, ifjak egyaránt.

(Kisbaczon)

A nagyotmondó legény.

Apró unokáinak meséli: ELEK NAGYAPÓ.

Hol volt, hol nem volt, az óperenciás tengeren túl, még az üveghegyen is túl, ahol a kis malac tur, volt egy szegény ember és annak három fia. Éppen azon gondolkozott a szegény ember, hogy a fiait szolgálatba küldje, amikor a király kihirdette az egész országban, hogy annak adja a leányát s fele királyságát, aki valami olyat tud mondani, hogy ő azt el ne higye.

— No, fiam, — mondta az öreg embert próbáljatok szerencsét, hátha megsegít az Isten.

Az idősebbik, meg a középső fiu azt mondták, hogy ők már csak otthon maradnak, de a legkisebbik fiu kétszer sem mondatta magának, indult a király városába.

Hej, Uram, Teremtőm, szemeszája elállott a legénynek, amikor a király udvarába megérkezett! Tele volt az udvar királyfikkal, hercegekkel, grófokkal, bárókkal, minden rendű és rangu, nagysüvegű tótokkal, válogatott cigánylegényekkel. Bezzeg, hogy mondtak azok mindent egyik nagyobbát a másnál, de mondhattak akármit, a király mindent elhitt.

Amikor aztán nagy szégyenkezve mind elkullogtak, a szegény legény felment a palotába s köszönt illendően:

— Adjon Isten jó napot, felséges királyom!

— Adjon Isten fiam, mi jóba jársz itt?

— Én bizony, felséges királyom, szeretném feleségül venni a királykisasszonyt.

— Elhiszem fiam, elhiszem, de aztán mi-ből tartanád el?

— Vólna egy kicsi földünk.

— Elhiszem, fiam.

— De van ám két ökrünk is, meg egy tehenünk.

— Hiszem fiam, hogyne hinném.

— Hm, de minapában akkorára nőtt a trágyadomb, hogy magasabb volt a toronynál.

— Én azt is elhiszem fiam, miért ne hinném?

— Azt a nagy trágyadombot a két bátyámmal mind kihordottuk taligán, három nap alatt.

— Hiszem, fiam, hiszem.

— Az ám, csak hogy nem a mi földünkre hordtuk, hanem a szomszéd földjére.

— Hiszem, fiam, hiszem.

— Amikor ezt észrevettem, kimentem s mondtam az apámnak, hogy mi történt.

— Hiszem, fiam, hiszem.

— Kimentünk négyen, megfogtuk a földnek a négy sarkát s a trágyát szépen a mi földünkre borítottuk.

— Én elhiszem, fiam, ha nem is mondd.

— Aztán megszántottuk a földet s bevetettük búzával.

— Hiszem, fiam, hiszem.

— De aztán nőtt ebből a búzából olyan sűrű rengeteg erdő, hogy olyat még felséged

nem látott. Hát még mennyi makk volt a fákon! Nincs az égen annyi csillag.

— Hiszem, fiam, hiszem.

— Mondja az apám: Én bizony nem vágom ki ezt az erdőt, hanem veszek egy csorda disznót s a makkot megetetem.

— Hiszem, fiam, hiszem, hogyne hinném.

— Az ám, de a csorda disznó mellé kanász is kellett.

— Hiszem, fiam, hiszem.

— Mit gondol felséged, kit fogadott fel az apám?

— Majd megtudom, ha megmondod.

— Felségednek éppen az öregapját.

— Hazudsz, te akasztófára való! — kiáltott a király nagy haraggal.

— Nem hiszi felséged?

— Nem!

— Bizony, ha nem, akkor enyém is a királykisasszony, meg felségednek a fele királysága!

— Mit tehetett a király, a szavát meg nem másíthatta, mindjárt papot hivatott, a leányát összeadta a szegény legénnyel, neki adta fele királyságát s megígérte, hogy holta után övé lesz az egész.

Nagy lakodalmat csaptak, folyt a bor Hencidától Boncidáig. Mindenki kapott valamit, aki odavetődött. Én is egy nagy darab csontot kaptam s azzal hazaszaladtam.

Itt a vége, fuss el véle.

(Kisbacon.)

„Lepetés.”

Írta: JESZENSZKYNÉ T. IRÉN.

Mártuska még csak négy éves aranyos kis baba. Mindenki szereti, mindenki dédelgeti, papája, mamája. Juliska néni, Eszti néni, meg a többi néni, bácsi — mind, mind, aki csak ismeri. Nagy kék szemét tágranyitva néz a világba, mintha keresne valamit. Mit keres? Keresi az örömet, a játékot. Mert ő még mindig csak játszik. Ugy-e, gyermekek, jó az olyan élet, amikor még egyetlen gondunk, egyetlen dolgunk a játék; amikor még olyan kicsinyek vagyunk, mint most Mártuska?

S ha játék közben rosszat tesz, ő még nem tud arról. Ám mikor a poharat leveri az asztalról, a pohár darabokra törik, Mártuska tapsol örömeiben, hogy a pohár oly szépen csengett, amikor darabokra tört s nyomban utána akarja dobni a másikat is. A villájára kis ujjával szurja fel a husdarabkákat és a kanalából mind kicsorog a leves, amíg a szájához viszi és ha észre nem veszik, a palacsintát használja szalvéténak, pedig abban lekvár is van és attól olyan szép tarka lesz az ő fehér kis orcáskája, hogy csakugy repes örömeiben, amikor a mamája a tükör elé viszi. Mártuskának még ezt sem veszik bűnül, mert ő még kicsi. A ruháskája beakad minden ki-

álló szögletbe és Mártuska nagyot kacag, ha a ruháján szakadás támad. S ha kicsi a lyuk, beledugja apró ujjacskáit s úgy tágitja tovább. De a legnagyobb öröme abban telik, ha a harisnyáján támad a lyuk. Gyönyörűség azt nézni, hogyan szaladnak végig a felszabadult pamutszemecskék a harisnyaszárán s hogy virit ki abból a rózsaszínű lábacska.

Hej, de nem örül ennek Juliska néni, aki a Mártuska rongyos harisnyáit szokta kijavítani. S ha meglátja a Mártuska lábán a tépelt harisnyát, rendszeren így szokott felkiáltani: Mondhatom, ez szép meglepetés nekem!

Egyszer Mártuska már minden játékba beleunt, leült a sarokba és mély gondolatokba merült. Bizonyosan abban törte kis fejecskéjét, hogy mit is csináljon ő most, mibe kezdjen, hogy ne unatkozzék?

Hopp, megvan. Felugrik, a kis varró asztalkához siet, elveszi az ollót s aztán visszamegy a helyére. Nézi, forgatja az ollót s majd nyírni kezdi vele a levegőt. Óh, ez igen unalmas foglalkozás, — jobb lesz talán. Ha a haját nyírja le vele, hiszen a borbély is azt teszi. Markocskájába szorít egy csomó haját és nyikk! a haj apró szálakban hull le a földre. Alig telt

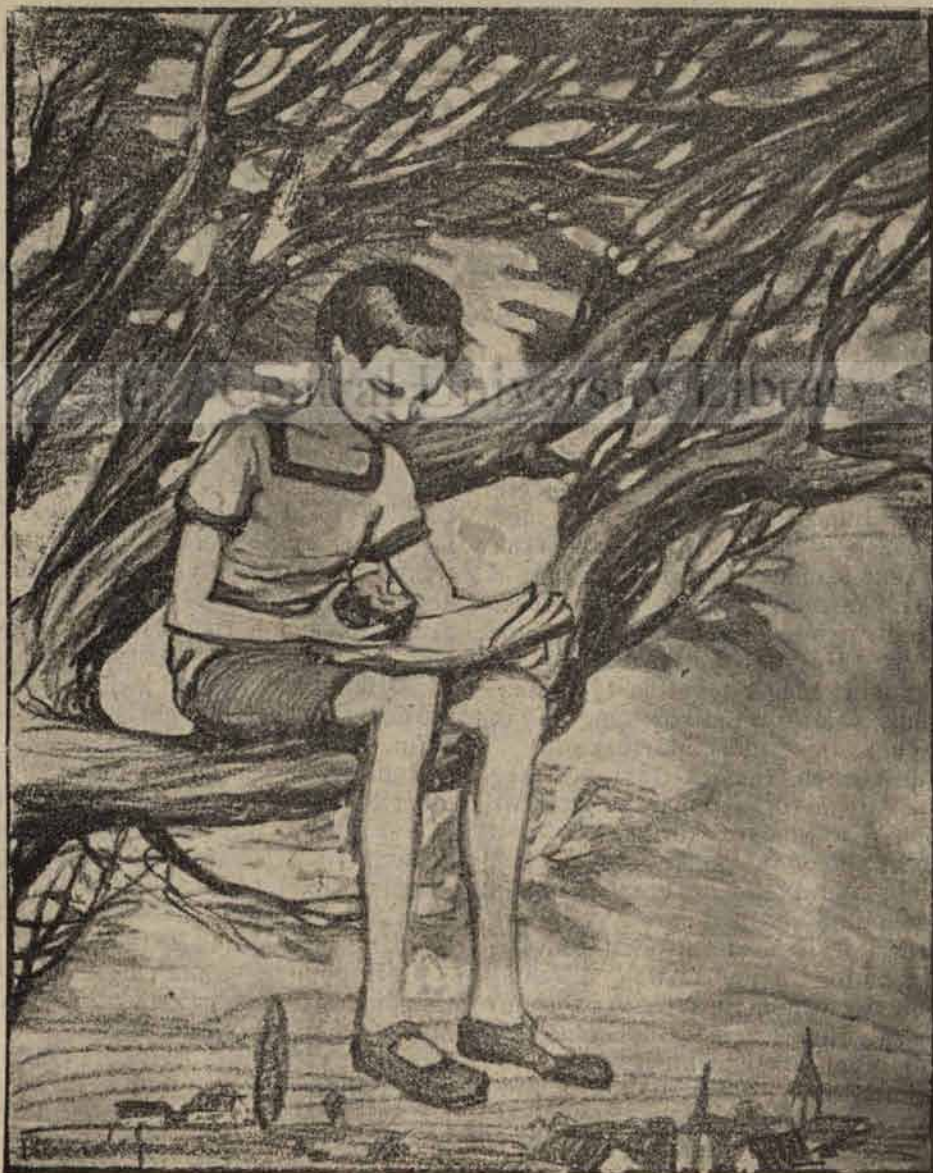
bele néhány perc, a Mártuska feje olyan volt, mint egy vihartól megtépázott szalmakazal. A hajjal már elbánt, — mi következék most? Erre eszébe jutott, hiszen tudna ő Juliska néninek meglepetést is csinálni ezzel az ollóval. Erre kinyújtja a kicsi lábát, végig simítja a szép uj harisnyát rajta, aztán balkezevel alányul, majd vigyázva alácsusztatja az olló he-

gyét és nyik-nyikk! — vág az ollón, hasad a harisnya és boldogan nézi a kis Mártus.

Juliska néni éppen akkor lépett be a szobába, elszörnyülködve csapja össze a kezét és felkiált:

— Márta, mit csinálsz?

— Madának Uliska néni egy kis „lepetést”! szolt Mártuska boldogan. [Arad.]

A kukorica.

Írta: CSATKAI JÓZSEF.

Születése hajnalán felsóhajtott Zöldike:

— De édes a napsugár!

Majd jött a Harmat néni és megmosdatta apró levelét.

— Jaj de jó, jaj de jó! — kiáltotta Zöldike boldogan.

— Mi a jó, testvér? — kérdezte a szomszédja, aki egy nappal idősebb volt nála.

— A harmat és a napsugár lágyan cirógatnak s ez a jó, felelte Zöldike.

— Ez a két jóbarát — magyarázta a szomszéd — minden reggel meglátogat bennünket.

Nemsokára jött egy harmadik barát is: Katica néni vagy röviden Katóka. Katóka kis pirosszárnyu, gömbölyű bogár volt és rászállt Zöldikére. »Kis levelke, fiatal levelke, megtanítalak számolni. Számláld csak meg a pettyeim szárnyaímon! Zöldike rákezde: Egy, kettő, egy, kettő, egy, egy.

— Ó te kis buta, — szolt Katóka — látszik, hogy milyen fiatal vagy, háromig se tudsz még számolni. No, majd ha nagyobb leszel.

Katóka elrepült, de másnap ismét meglátogatta Zöldikét. — Számod meg a pettyeim, Zöldike.

— Egy, kettő, három!

— Már háromig tudsz számolni. Látszik, hogy egy nappal öregebb vagy. Növekszel és művelődöl.

Egy hét múlva Zöldike már akkora és oly művelt volt, hogy meg tudta számlálni Katóka mind a hét pettyét. Ekkor érkezett a mezők táncmestere: a szellő. Fűtyölt es tanította táncolni a fűszálakat s a leveleket. Zöldike is járta az andalgót meg a palotást. Tánc közben a szomszéd odahajolt Zöldikéhez és szegyenkezve sugta: — Tetűm van, csip, úgy fáj.

Éppen most jött Zöldikéhez látogatóba Katóka, Zöldike mindjárt elpletykálta neki, hogy mi baj van a szomszédban.

— Csak ez a baj? Majd teszek róla! s ezzel Katóka odarepült a tetves levélhez és megegte a levéltetűt.

— Köszönöm, Katóka, jere el máskor is!

— Ide is gyere, hozzám is gyere! — kiáltották más levélkék. Katóka sorra tisztította őket.

Egy reggel nem jött el a harmat. Ami azonban nagyobb baj volt, Zöldike mellett egy csunya nagy csalán nőtt s elszívta a földből Zöldike mellől a vizet. Zöldike szomjazott s a csalán megegte épedő leveleit. Arra sétált egy kislány, Magduska, virágot szedett édes anyjának. Meglátja a csalánt Zöldike mellett: — Hü de csunya csalán! Mindjárt kitepte és félredobta. Zöldike megkönnyebbülten sóhajtott fel. De a hőség és a szárazság egyre fojtóbbá lett. Napról-napra gyengült és bánatos volt, mivel se Katóka, se Harmat néni nem jöttek.

— Talán meg is haltak már mind a ketten? Én se bírom már tovább, holnapra meghalok! — így siránkozott Zöldike.

Eközben beborult az ég, villámlani, mennydörögni kezdett és sok ezer levelke istenfőlően megborzongott. Egyszerre csak megeredt a záporosó és hullt diadalman zuhogva, mint az Isten áldása. A sok szomjas virág és levél annyit ihatott, amennyit csak birt. Minden beteg meggyógyult, minden haldokló feléledt. Amikor pedig a zivatar multával kísütött a nap, olyan csudálatos illat volt a mezőn s a színek oly mennyei szépek voltak, hogy minden érzés csak egy imádságban tudott feloldódni. Zöldike s a mező összes többi gyermekei is így imádkoztak: Hála néked jó Istenem!

Köhögésnél,
hurutnál csak a

SIROMALT

használ!

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható.

Végre Katóka is megjelent, alig találta meg Zöldikét.

— De nagyra nőttél Zöldike! És milyen szép vagy!

— Katóka megcsókolta Zöldikét, közben megsugta, hogy a jó Isten megajándékozta néhány apró Katókéval. — Ha nagyobbak lesznek, elhozom őket bemutatni! s ezzel már röptül is kicsinyeihez.

Zöldike pedig hétről-hétre nagyobb lett, szép kukorica virágbuga nőtt a fején. A bugából virágpór hullt alá, ezzel a porral bepuderezta a torzsáját. A nyár végére a legsebbe kukoricatorzsává fejlődött.

Kiváncsiak vagytok további sorsára? Elmondhatom, mert véletlenül tudom. Amikor az

érett torzsáról lemorzszolták a szép kukoricaszemeket, éppen tüzes volt a kályha. A tüzes lapra rászórták a kukoricaszemeket, lett belőlük finom pattogatott kukorica. Magdika a zsebébe rakta és elment egyik barátnőjéhez. Az utcán találkozott egy kis rongyos koldusgyerekekkel.

— Jaj de éhes vagyok, kisasszonykám adj valamit!

Magdika habozás nélkül zsebébe nyult s az utolsó szemig az éhező koldusgyereknek adta a pattogatott kukoricát.

Igy tehát Zöldikének nemcsak élete, hanem halála is szép volt.

(Szombathely.)

A kis Ficzko naplójából.

Írta: SZIDI NÉNI.

Gyönyörű szép vasárnapra virradtunk. A tavaszi napsugár jótékony melegivel végig csillogott a szép zöld mezőkön; a kék égen hófehér kis felhőcskék sétálgattak; a lombos fák koronái fölött vidám madárkák csiripelve röpdöstek; a templom öreg harangja ünneplésen zugott-bugott az átlátszó, tiszta levegőben; szóval: a vasárnapi hangulat édes költészete ragyogott az egész falu fölött.

Bent a házban is csönd és béke honolt. A hosszú fali-óra alig hallhatóan ketyegett. A Mandika fényes rézkalitkájában vasárnapi toalettet csinált, közben csipegetett a fehér kockacukorból meg a kávé zsömlyéből. A nagy öblös karosszékben Mici és Maki — a két fenevad — békésen egymás mellett aludtak. Maki bozontos farkával gyöngéden betakarta Micit, ez meg viszont Maki fülébe altató nótákat duruzsolt.

Gazdánk, szokása szerint, a templomba készült. Busan néztem a készülődéseit, tudtam, a templomba nem visz el magával. S mintha csak látta volna bánatomat, elmenőben hozzám fordulva nyájasan megveregetett és jószágos mosolyával azt mondá:

— No, Ficzko, aztán jól vigyázz ám!

Jól nevelt kutya vagyok. Kitünő ered-

ménnyel végeztem a kutyaiskolát. Tudom tehát, mi a kötelességem. Végig sétáltam az udvaron, a ház mögé kerültem, megvizsgáltam minden zege-zugot, nem látok-e valahol gyanus alakot vagy rendetlenséget, hallgatództam jobbra-balra, de sehol semmi gyanus nesz, semmi baj.

Visszatértem tehát a házba, s örülve a szép vasárnapnak lefeküdtem a meleg, napos kűszöbre. Sok mindenen gondolkoztam, sok mindenen törtem az eszemet. Így például sehogysem tudom megérteni a gazdámot. Hogyan szeretheti Makit és Micit? No, Makit még hagyján! Ez néha egész helyes helyes kis legényke, virgonc, csinos kis mőkuska, aki mőkáival »ügyes cirkuszi előadásaival« néha még engem is megnevettet. De a Mici?! Ez az alávaló, hamis, alattomos, csunya teremtés?! Persze, ravasz módon behuzza a karmait, a szobában oly csendesén jár, mintha selyem; harisnyát húzott volna a lábára, hizelkedik, doromból a gazdánk körül. Én csak ostoba kis kutya vagyok, de azért a Mici ravaszságait tisztán látom.

No, de sebjaj! A gazdánk engem is szeret, hűségesen szolgálom és ez a tudat, boldogsággal tölti el szívemet. Csendes elmélke-

désemben egyszerre brümmögés, miákolás, csörmpölés, szilaj futkározás zaja zavart meg.

Egy ugrással bent voltam a szobában. Persze, megint a Maki és a Mici! Csakhogy most, az elébb még gyöngéd két jóbarát, bős ellenség módjára egymással verekedett. Vigan pofozták egymást. Ezek is olyanok, mint a rossz emberek. Hol jó barátságban élnek egymással, hol marakodnak. A verekedés hevében lehúzták az asztalterítőt. A könyvek szanaszét a földön, a tintatartó felborulva, tartalma végigfutott az asztalon, aztán a padlóra csurgott, fekete hullámaiban egy fehér porcelán váza tört cserepei szomorúan uszkáltak.

A két dühös ellenség, a pofozkodásban kis szünetet tartva, farkaszemet nézett egymással. Mici fölborzolta a szőrét, mint egy borz, úgy látszik, ő kapott többet, Makinak pedig harci kedvében égne állott a farka, mint egy kefesöprű, az orra meg fekete a tintától. Igazi kis ördög volt. Első haragomban jól összeszedtem őket, azaz csak akartam. A két cselszövő első szavaimra, mintha csak összebeszéltek volna, megváltoztatta hadi taktikáját. Mind a kettő nekem esett és hegyes karmaikkal olyan térképet rajzoltak ábrázatomra, hogy valóságos szégyen. Persze, én sem hagytam magamat. Haraptam, rugdaltam őket és

amint így hármasban javában viaskodunk, hirtelen-váratlan belépett a gazdánk.

Maki és Mici azonnal szétrebbent. Űzte őket a félelem, mint a porfelleget a nyári zivatar. Az egyik a diván alá szaladt, a másik a szekrény tetejére ugrott. Csak én, ártatlan báránka maradtam egyedül a csatatéren. Oh, bár csak én is menekültem volna! De ártatlanságom tudatában megmagyaráztam a gazdánknak a helyzetet. A kis Mandika is segített. Hiszen, ő volt a koronatanu. Ő mindent a legjobban tudott, a vizsály kezdetétől a végéig. Tollát felborzolva, szárnyait rázva, izgatottan mondta el a szomorú történetet, ennek okát és lefolyását, olyan ékesszólással beszélt, akár csak egy hirneves ügyvéd. Közben vau-vau, vau-val én is segitettem lefesteni a szörnyű helyzetet, amelybe kerültem. De hiába volt minden! Szerencsétlenségemre, gazdánk nem értette nyelvünket. Összeráncolt szemöldökkel, haragosan nézett reám, aztán, sajnos, kegyetlenül elvert.

„Nyugta után dicsérd a napot!” — mondá, ha jól tudom, egy görög bölcs. Megkarmolva, megverve! Ilyen csunyán végződött ez a szép, hangulatos vasárnapi reggel!

Hanem reszketetek, ti alávalók. Nem viszitek el ezt szárazon. Találkozunk!

(Losonc.)

Igy esett a nagy eset.

Kisbaconi határon, határon,
Úl Palkó a számaon számaon.
Haj de alig ült rája,
Félre görbült a szája, a szája.

A kutágas de magas, de magas,
Kukorékol a kakas, a kakas.
Kukoriku, gyász vitéz, gyász vitéz!
Mért ültél rá, hogyha félsz, hogyha félsz?

Kácsa, liba neveti, neveti,
Háp, háp, gágá, jó neki, jó neki!
Csikó röhög: nyihaha, nyihaha,
Szállj le onnét, kis baba, kis baba!

Kutya ugat, huhuhu, huhuhu,
Ez aztán a hős fiu, hős fiu!
Piszegi a macska is, macska is.
(Lovagolt már rajta is, rajta is!)

Igy esett a nagy eset, nagy eset,
Amely nálunk megesett, megesett,
Megesett ám, a nyáron, a nyáron,
Kisbaconi határon, határon.

(Kisbacon.)

ELEK NAGYAPÓ.

Öcsike megfürdési Lipikét.

— Öcsike levele. —

Budapest, 1925. aug. 15.

Édes Nagyapókám, közeledik a nyár vége (pedig nem is volt nyár!) és én még mindig a Rózsadombon üdülök Czenczi néninél, Isten tudja, mikor visznek le nagyapóhoz kedves szüleim. De már kezd megjönni a jókedvem, a jókedvre jönnek a nadselü gondolatok is, melyek közt, azt hiszem, nem utolsó az, hogyan fürösztöltem meg az undok Lipikét. Most már kétségtelen elöttem, hogy ez az undok Lipi szeretne kiturni engem a Czenczi néni kegyéből és ezzel kapcsolatosan az örökségből. Egyszer már be is árult Czenczi néninek, hogy régebben Stánczi néninek hívtuk, azaz csufoltuk, sőt Stánczli néninek is neveztek szűkebb családi körben, de sőt Csaknem-üres Stánczli néninek is, mert ha hozzánk jött, mindig csaknem üres volt a stánczli, amelyben állítólag cukrot hozott.

Am Czenczi-Stánczli néni ugy megszeretett engem, hogy mondhat az undok Lipi akármit, akárcsak a falnak beszélne. Legujabban azzal akar Czenczi-Stánczli néni kegyeibe furakodni, hogy szüntelen az én betegeskedésem emlegeti, mindegyre produkálja magát ugrással, futással, mindenféle bukfenccvetéssel s biztat, hogy csináljam utána, persze, én most még kissé gyenge vagyok, meg is van tiltva mindenféle produkció, tehát könnyen henceghet. Ezzel azt akarja mutatni Czenczi-Stánczli néninek, hogy én nem vagyok életrevaló s okosabban cselekednék a »kedves, a drága néni« (igy szólítja mindig Czenczi-Stánczli nénit), ha őrá hagyná a rózsadombi villát. Legutóbb

például azt produkálta, hogy hanyatt feküdt a diványon s így bukfencczett át a fején.

— Ezt csináld utánam, öcskös! — mondta nagy büszkén. Én bár még gyengének érzem magamat, utána is csináltam volna, de épp e pillanatban lépett be Czenczi-Stánczli néni a szobába s keményen megtiltotta a produkciót. Mikor azonban Lipike elbucszott, mondtam neki: — Holnap délután a néni bemegy a városba, jere ide s majd meglátod, ha te tudsz egyet, én tudok kettőt.

— Helyes a bögés, mondta az undok fickó, — itt a kezem, nem disznóláb, itt leszek. Hallottad Andris? — fordult bátyámhoz, aki látogatóban volt.

— Hallottam, — mondá Andris — én is itt leszek.

Alig tette ki a lábát az undok fickó, máris »nadselü« gondolatom támadt. Mondtam Andrisnak:

— Van nekem egy nadselü gondolatom.

— Ki vele, mondá Andris.

— Az az én nadselü gondolatom, hogy megfürdetem az undok Lipikét.

— Hogy-hogy? kérdezte Andris.

— Ugy, hogy amint Czenczi-Stánczli néni elmegy, a mosóteknőt a divány mellé állítjuk, vízzel megtöltjük, aztán szépen betakarjuk, mintha ez is divány volna...

— Nadselü, nadselü! — ujjongott Andris.

Most már csak az volt a fontos, hogy Czenczi-Stánczli néni idejében menjen be a városba, mielőtt az undok Lipi beállit. Képzelteti édes nagyapókám, mily izgatottak voltunk az egész idő alatt. Ugy látszik, szeret az Isten, mert Czenczi-Stánczli néni jókor elment s mire az undok Lipi beállitott, már tele

volt a mosóteknő vízzel s be is takarva szé-

pen egy kopott szőnyeggel. De még csak most voltunk igazán izgatottak. Vajjon eljön-e az undok Lipi? Amennyire utáljuk, annyira vártuk ezuttal. S ime, jó az Isten, pontosan megjelent az undok Lipi.

— Hát ez mi? — mutatott a letakart mosóteknőre.

— Ez? Ez szintén divány, mondtam én. A néninek bejelentettük, hogy versenybukfenczünk s csak úgy engedte meg, ha a divány mellé egy másik diványt teszünk.

— Hahaha, nevetett gunyosan az undok Lipi, persze, a néni félti a drága trónörökös életét.

— Félti, vagy nem félti, mondván én, a fontos az, hogy tudom-e utánad csinálni, a mit te csinálsz. Előre!

Az undok Lipi nem mondatta kétszer, hanyatt vágta magát, — s ezt csináld utánam! — kiáltással már égnek állt a lába s a következő pillanatban — csubb! rettentő nagy robanással benne volt a mosóteknőben.

Mondanom se kell, hogy parázs verekedés támadt volna a nadselü gondolatból, ha pont az utoisó pillanatban be nem toppan Czenczi-Stániczli néni, aki nem is ment be a városba, mert utközben rosszat lépett és megfordult.

— Mondja csak, édes nagyapókám, látta már maga nevetni Csenczi-Stániczli nénit? Ugy-e nem? Nos, én láttam. Először életemben. S amikor elment rettentő fenyegetéssel az undok Lipi, össze-vissza csókolt, mondván: — No, ez igazán nadselü gondolat volt! Megérdemelte az az undok fickó.

A másolat hitelességül:
ELEK NAGYAPÓ.

Pipe kisasszony.

— Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ. —

Egyszer Pipe kisasszony mit gondolt, mit nem magába, se szó, se beszéd, elszökött hazulróls kiment az erdőbe. Ment mendegélt, tipegett jobbra, balra s egyszerre csak — kopp a fejcskéjére koppant egy makk! Azt hitte Pipe kisasszony az ő buta fejcskéjével, hogy az ég szakadott rá s mondta! — ej de jó, megyek a királyhoz s jelentem neki, hogy az ég leszakadt?

Alig ért ki az erdőből, jö szembe vele Pulyka asszonyság.

— Hová, hová, Glu-glu asszonyság? kérdezte Pipe kisasszony.

— Megyek az erdőbe eleséget keresni.

— Forduljon vissza, nagysága, ne is fáradjon hiába: az ég leszakadt! Gyerünk, jelentsük a királynak.

Megfordult Glu-glu nagysága s találkozott Kukuriku urasággal.

— Hová, hová, tekintetes Kukuriku ur?

— Kukuriku-kikiriki, az erdőbe lakomázni. Mondta Glu-glu nagysága:

— Ne fáradjon, téns ur. Eppen most volt ott Pipe kisasszony s mondta, hogy az ég leszakadott. Tartson velünk, jelentsünk meg ezt a királynak. Megfordult Kukuriku ténsur is. Alig léptek egyet-kettőt, jött szembe velük Réce-ruca asszonyság.

— Hová, hová, Háp-háp asszonyság? — kérdezte Kukuriku ténsur.

— Az erdőbe, lakomára.

— Annak ugyan befellegzett. Én is oda akartam menni, de találkoztam Glu-glu nagyságával, az meg találkozott Pipe kisasszonnal, ő meg azt mondta, hogy az ég leszakadott. Jobb ha velünk tart s jelentsük a királynak.

— Bezzeg, hogy megfordult Háp-háp asszonyság is. Mentek mendegéltek, hát jön szembe velük Gigágá asszonyság.

— Hová, hová, Gigágá asszonyság? — kérdezte Háp-háp asszonyság. Gigágá az erdőbe!

— Csak térjen vissza asszonyság, mert én találkoztam Kukuriku téns urral, Kukuriku ténsur Glu-glu nagyságával, Glu-glu nagysága Pipe kisasszonnyal s Pipe kisasszony ott volt az erdőbe s a fejére szakadott az ég. Jerünk, jelentsük a királynak.

Visszafordult Gigágá asszonyság is s hát jön szembe Kot-kot anyóka.

— Hová, hová, Kot-kot anyóka?

— Az erdőbe, Gigágá asszonyság.

— No, csak forduljon vissza, lelköm, mert én találkoztam Háp-háp asszonysággal, Háp-háp asszonyság Kukuriku ténsurral, Kukuriku ténsur Glu-glu nagyságával, Glu-glu nagysága Pipe kisasszonnyal, Pipe kisasszony ott volt az erdőben, s az ég a fejére esett szegénynek. Jobb, ha velünk tart maga is, lelköm, s jelentjük a királynak, hogy mi nagy dolog történt. Bezzeg, hogy Kot-kot anyóka is visszafordult. Mentek mendegéltek s hát ki jön szembe velük? Rókáné komámasszony! Hová, hová, komámasszony? Az erdőbe, uri lakomára. Nem tartok velem? Meghívlak ezennel pompás vacsorára. — Jaj, lelkem komámasszony, — mondta Kot-kot anyó, ne menjen az erdőbe. Hallgasson csak ide. Találkoztam Gigágá asszonysággal, Gigágá asszonyság Háp-háp asszonysággal, Háp-háp asszonyság Kukuriku ténsurral, Kukuriku ténsur Glu-glu nagyságával, Glu-glu nagysága Pipe kisasszonnyal, Pipe kisasszony ott volt az erdőben s a fejére esett az ég. Jöjjön, Rókáné komámasszony, jelentsük a királynak.

— Mondotta Rókáné komámasszony:

— Hölgyeim és Kukuriku ténsur, nagy az eset, ami esett, hogyha az ég leesett. Mily szerencse, hogy találkoztunk! Én tudom ám, hogy hol lakik a király, odavezetem nagyságokat. Utánam! Szépen sorakoztak: Pipe kisasszony, Glu-glu nagysága, Kukuriku ténsur, Háp-háp és Gigágá asszonyságok, Kot-kot anyóka s mentek Rókáné komámasszony után, Rókáné komámasszony meg szépen elvezette őket az erdőbe, éppen az ő barlangja elé, ott megállott, magát szépen meghajította s mondá:

— Ihol, hölgyeim és Kukuriku úr, itt a király palotája, tessék besétálni!

Besétáltak szépen, Rókáné utánok s ottan őket megvacsorázta. Sohasem látták a királyt s haj sohasem jelenthették, hogy az ég leszakadott!

(Kisbaczon.)

Aczél Sári rajza.

Kazi urfi.

Ebéd után.

Irta: DSIDA JENŐ.

Pihenlető
homály,
kék ég és piros háztető.

Az ablakon túl
fák diskurálnak,
millió levél,
millió ág.

Légyzűmmögés,
rengelő,
ringaló,
altató pamlag —
Ennyi a világ.

Elek nagyapó üzeni.

Viola Anna, Székelykeresztur. Irtam a kiadó-bácsinak, hogy a Cimborát szeptember 14-ig Székelykereszturra küldje s ezentul a nagyszabeni zárdába, egyuttal pótolja, ha van felesleges példány, a 8., 9., 13., 22., 25., 27. számokot. Jövőre azonban tanácsolom, hogy azon melegeben reklamál a hiányzó számokat. — **Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.** Azt hiszem, hogy Öcsike levelének helyreigazításáért kaptad a második Börmét. Ha visszaküldöd az egyiket, bizonyóra kicseréli más könyvvel a kiadó-bácsi. — **Léhner Edith, Kolozsvár.** Augusztus elsején kell levelezőlapodon írnod, hogy majdnem 14 nappal késelt meg a Cimborá 30. száma, ami képtelenség, mert a 30. szám július 26.-án jelent meg. Számítsd ki, hány nap van július 26. és augusztus egy között. — **Nagy Klára, Coseni.** A tíz címet továbbítottam a kiadó-bácsinak, aki eddig bizonyonnyal megküldte neked, ezért az öntőlő tollal. A rejtvénymegfejtéseket egyenesen hozzá-m kell küldeni Kisbaconba, aminél az a Cimborá utolsó oldalán minden héten olvasható. Az írásoddal igen meg vagyok elégedve s szeretném, ha szorgalmasan írnál levelet és egyben közölnéd velem Coseni magyar nevével. — **Máthé András, Petrozsény.** Mind a két vers sorra kerül s ezután is szívesen várom a verseit. — **Erdős Márta, Nagyenyed.** Rácz Ilke barátnődnél nyaralsz és szeretném, ha minél később köszönetet be szeptember, mert egy cseppet sem vágyódsz Kolozsvár után, ebből a csendes városból. Látod, ezt el hiszem, mert mondhatom messze földön nincs még oly kedves város, amilyen Nagyenyed. Annak igen örvendek, hogy ötödik gimnázista létedre is nagy szeretettel olvasod a Cimborát, mert ez ép, egészséges lélekre vall. — **Rácz Ilke, Nagyenyed.** Ugy látom, igen jól tanultál, ha ötszáz leu jutalmat kaptál, most meg apukáéktól egy biciklit kapsz. Csak vigyázz, hogy te ne essél a bicikliről s általában tulságba ne vidd a biciklizést, mert mindenféle sportolás edzi ugyan a testet, de tulságos sportolás ártalmas az egészségnek. Képelem, milyen pompásan telik az idő Erdős Mártával. Közben rejtvény szerkesztésre is jutott időtök. Mind a két rejtvény sorra kerül. — **Kiss Irénke és Gyurka, Szék.** Igen megörvendeztetettek a családi fényképpel, mert régi kedves unokáim vagytok, aminél látom, nő a harmadik unoka is, a kicsi Jolánka, aki egykél esztendő mulya, bizonyosan olvasója lesz a Cimborának. Tolmácsoljátok kedves szüleiteknek üdvözlőmetem és köszönetemet a kedves figyelemért s valóban, nagy öröm volna nekem, ha egyszer hozzátok is eljuthatnék. — **Labud Anti és Józsi, Gyulafehérvár.** A pályázatban meg volt jelölve, hogy lehet toll-tuss, vagy ceruzarajzzal is pályázni. A rajz tárgyat, természetesen, nektek

kell megválasztani. A Cimborá címszalagján a nevetek előtt levő 68. szám azt jelenti, hogy időrendben a 68. előfizelő vagytok. — **Sonn Imre, Petrozsény.** Valóban a te eseted, oly szomorú eset, hogy erről ezen a helyen nem lehet megemlékezni. Közöld velem pontos címedet (utca, házsám), akkor aztán levélben válaszolok a leveledre. — **Tuka Viola és Mála, Medgyes.** Örvendek a bemutatkozásnak, amelyből megtudom, hogy nem Violának jár az újság, mert ő már „nagy lány” 15 éves, de azért még mindig örömmel olvassa el a Cimborát. Ilyenkoru leány és fiú olvasóm nem egy, de több ezer van, ami azt jelenti, hogy helyes uton jártam, amikor úgy csináltam meg a Cimborát, hogy abban a legkisebb gyermektől fel a serdülő ifjuságig mindenki megtalálja a lelkitalálékát. Többet mondok, — ami már az elképzelhető legnagyobb sikere az újságnak — a szülők nagy része is hűséges olvasója a Cimborának. — **Érsek Kató Hidalmás.** Neked is van egy „nadselü” gondolatod, mégpedig az, hogy menjek Hidalmásra nyaralni, fizeted az utiköltséget is, csak menjek el. Mondanom se kell tán, mélyen meghatótt a meghívásod és az áldozatkészséged, s ha szárnyam volna, egyenesen hozzád repülnék, hogy össze-vissza csókoljalak. Fájdalom, nincs szárnyam és nincs időm a nyaralásra, mert nekem hétről-hétre újságot kell csinálnom, az pedig Hidalmáson nehezen menne. Az Izsák Irénke megrendelő lapját továbbítottam a kiadó-bácsinak. Dícséretet érdemelsz nagy buzgóságodért: ez is mutatja, hogy mennyire szereted nagyapót. A rejtvényeket egyenesen hozzá-m kell küldeni. — **Páska Judit, Hidalmás.** Amikor írsz, úgy képezed, hogy nagyapó veled szembe ül és beszélgetünk. Talán ez a beszélgetés lehet az oka, hogy a leveledben egyik-másik mondat félbe-maradt sőt a neved sem írtad a levél alá. Én azonban jónéven veszem ezt a félbe maradást is, mert hiszen a velem való beszélgetés az oka ennek. Csak most tudtam meg, hogy te szerzed meg előfizetőnek Érsek Katicát, Katica meg szerette Izsák Ilust. Most már csak az kellene, hogy Izsák Ilus szerezzon még valakit s általában minden unokám követné a tí példátokat. A bátyáddal történt mulatságos eseten magam is jól mulattam. — **Ince Etelka, Sepsiszentgyörgy.** Amiazt nem írtál oly hosszú időn át, mert segíteni kellett anyukádnak, Frigyes öcséd pedig azzal magyarázza a levél nem írását, hogy még csak most lesz harmadik elemista és nincs türelme írni, de megígérte, hogy ha nagyobb lesz, ő is ír. Én pedig azt üzenem Frigyesnek, hogy a türelmet mielőbb szokja meg, mert erre az életben nagy szükség lesz. És az sem mentés, hogy még csak most lesz harmadik elemista, mert sok első elemista unoka ír nekem. Amint láthatjátok, Öcsike ismét termeli a nadselü gondolatokat, de természetesen, nem lehet kívánni tőle, hogy minden hétre ter-

meljen. Gyümölcs az idén rengeleg van a nagyapó kertjében is. Azt hiszem, tulságosan is sok van ez évben minsenfelé s én is szívesen látnálak téged, viszonzásául annak, hogy meghívsz a gyümölcsösödtökbe. — Péterfy Emike, Meresti. Csak most lettél a Cimbora olvasója s már is úgy megszerelted, hogy az iskolatársaidnak majd ajánlani fogod, hogy ők is előfizessenek rá. Kiváncsi vagyok, hogy milyen eredménye lesz az ajánlásodnak, de kiváncsi vagyok Meresti magyar nevére is. Majd közöld velem következő leveledben. — Libiczey Bertalan, Székelyudvarhely. Irtam a kiadóbácsinak, hogy az újságol ezután Osdolára (Háromszék megye) küldje. Érdekkel várom következő leveledet, melyben majd megírod, megszerelted-e Osdolát. Régen híres volt a cseresznyéjéről. — Horváth Sárka, Vulkán. Ha már megvan a könyv, amelyet nyeriél, visszaküldheted a kiadóhivatalnak és az mást küld helyette. Örvendek, hogy előadtatok a „Suszterinas” c. szindarabot s a jövődelemből minden szereplőnek jutott tíz leu, amelyből te levélpapírt és bélyeget vettél. Kár volt azonban rózsaszín levélpapírt vened, mert ez, amin már többször írtam, szemrontó. Ugyancsak szemrontó a ceruzával való írás is, viszont amit vele írtál a kirándulásról igen sikerült munkácska, voltaképpen nem beszámoló a nyári vakációról. Névjegyrejtvény helyett egyebet eszelj ki, mert ez tulságos könnyen megfejthető. — Rados Ibolya és István, Kolozsvár. Mindkettőtök beszámolóját megkaplam és besoroztam a pályaművek közé. — Eröss Alfréd, Ruszabánya. A rajzodat besoroztam a pályaművek közé és szívesen veszem, ha még többet is küldesz — Markovits Edith és Dusi, Vulkán. Irtam a kiadó bácsinak, hogy ezentul a következő címre küldje az újságol: Str. Maleiu Corvin 7. — Bányász Hajnal. A neved ott lesz a megfejtők névsorában, de következő leveledben ne feledkezzél meg arról, hogy hol és mikor kell a leveled, mert ez a levélírásnak igen fontos szabálya. — Jerzsák Anna, Bihar. Bár voltaképen egy napról számolsz be, a beszámolódat a pályaművek közé soroztam, mert igen szép és helyesen írsz. — Nagy Magda és Ernő, Nagyvárad. Jól esett látnom, hogy Budapesten sem feledkeztek meg rólam s egy kedves levelezőlapot küldtetek, mely a gyermek karácsonyját ábrázolja. Anyukátoknak tolmácsoljátok meleg üdvözlétemet. — Pál Gyurka. Te is megfeledeztél arról, hol és mikor kell a leveled, illetőleg nem is levél, amit küldtél, hanem minden megjegyzés nélkül egy számrejtvény, azonkívül néhány rejtvénynek a megfejtése. A számrejtvénynek a megfejtését nem közöld velem, nekem pedig nincs időm arra, hogy megítéljem, hibás-e a rejtvény vagy hibátlan. Ird le hát újra a rejtvényt s nem csak az egész rejtvénynek a megfejtését, hanem az egyes sorok megfejtését is közöld velem. — Török Icuka,

Vajdahunyad. Oly rég nem írtál, hogy bizony jól esett volna, ha a rejtvénymegfejtés mellett levelet is írsz. — Szántó János, Székelykeresztur. Nagyon szeretném ha írnék Öcsikéről valami nagyon, de nagyon jól. Nem irhatok ennél jobbat, mint hogy a nyár végére szerencsésen lejött Kisbaconba, itt marad szeptemberben és ami fő: egészséges. — Khell Ma gitka, Zabola. A bélyegeket ne küldd hozzám s mondd meg a zabolai árvaházi gyermekeknek is, hogy ők se küldjék hozzám, mert én nem foglalkozom bélyegyűjtéssel. Azt hiszem, leghelyesebben tennéd és tennék mint azok, akik bélyegyűjtéssel foglalkoznak, hogy egymással leveleznének s a fölsleges bélyegeket kicserélnék. — Frank Margitka, Nagykároly. Nagyon boldog volnál, ha te is unokáim közé számíthatnál magadat, sokszor felkeresnél leveleiddel és rejtvényekkel. Szeretettel láttam unokáim sorában, várom leveleid és rejtvényeidet s hiszem, hogy hűséges olvasó' a leszel a Cimbora'nak. — Ausch testvérek, Kolozsvár. Nem teszek különbséget az unokák között, minden levélre egyformán válaszolok, ha van a levélben mire válaszolnom Emlékszem, hogy több leveletekre válaszoltam, de lehel, hogy ezekre még nem került sor, amikor ezt a levelet írtalak. Névrejtvény helyett másfajta rejtvényt küldjetelek, mert névrejtvény túl sok van. Az adomák sorra kerülnek, a kiadó bácsit pedig pótolja a 34. számot. — Papp Árpád, Nagyszében. Kedves, szép levélben köszöntesz be, minden jól kívánva nagyapónak s egyben bejelentend azt, hogy nemcsak a megfejtésben akarsz résztvenni, hanem a Cimbora terjesztésében is. A kiadó bácsinak írtam, hogy küldjék meg neked a „Hires Erdélyi Magyarok” c. könyvet a beküldött névsorért. Öcsike és Andris köszönik a jó kívánságol s már teljesült is, mert mind a ketten egészségesek. — Gyárfás László, Kolozsvár. A Buziásról küldött levelezőlapot megkaptam. Jól esett a megemlékezésed. A múlt évi 4, 11, 21, 23, 29, 30 és 51. számot pótolja a kiadó bácsit, ha van belőlük fölsleges példány, máskor azonban azon melegében reklamáld meg a hiányzó számokat. — Bagoly Annus, Hosszuaszó. Én is sajnálom, hogy az idén nagymamád nem hozhatott el Kisbaconba, de remélem, a jövő nyáron semmi akadály sem lesz idejövetelednek. — Rosenzweig Malvin, Szék. Nem hanyagság miatt nem írtál, hanem mert a nővéred Kolozsvárra utazott s emiatt a rendesenél jobban el voltál foglalva, részint a boltban, részint a háztartásban. Csudálom, hogy nem találálalak meg az üzenetemet, mert én magam is úgy emlékszem, hogy üzentem neked. Az írósd nem mondható ugyan rondának, de csakugyan látszik rajta, hogy a nagy elfoglaltság miatt sietned kellett. — Klein Guidó. Megfeledeztél arról, hol és mikor kell a leveled, ezt pótolod a következő leveledben, annál is inkább, mert most találálkozom először a neveddel.

FEJTŐRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Számrejtvény.

— Beküldte: *Csiky Kálmán.* —

- 1, 2, 5, 6, 10, 15 Az ország vezetője.
 3, 4, 12, 4, 14, 16 Királyi jelvény.
 8, 9, 18, 17, 23 Óskori nép.
 11, 12, 16, 14, 15 Legnemesebb fém.
 2, 20, 4, 7, 11 Leány név.
 1, 6, 12, 4, 10, 15 Fiu név.
 19 Magánhangzó.
 1—20 Közmondás.

Betűrejtvény.

— Beküldte: *Kun Jancsi.* —

- B**-vel a szépség más neve.
F-fel szenvedő ige.
H-val zsir készül belőle.
M-mel az ember egy szerve.
Sz-szel az arcnak egy része.
T-vel a festő festménye.
Ny-nyel sok juh közös neve.
V-vel egy cselekvő ige.

Pontrejtvény.

— Beküldte: *Bartha Annus.* —

- Józsi gyümölcs.
 Házi állat.
 Kirándulóhely.
 Férfinév.
 A fekete ellentéte.
 A macska ellensége.
 Virág.
 Gazdasági eszköz.
 Tagadó szó.
 Ruhát varrnak vele.

Megfejtése egy népszerű magyar író neve.

Számrejtvény.

— Beküldte: *Sonn Imre.* —

- 5, 6, 7, 8 Fülnek kedves, ha szép.
 1, 2, 9 Éppen fél tucat.
 9, 4, 5 Kályhából jó, ágyuból borzasztó.
 1—9 Ezzel kezdődik a háboru.

Kockarejtvény.

— Beküldte: *Magdó Vilma és Annus.* —

R	ó	e	n
F	c	e	k
c	á	i	r

A belük helyesen összerakva egy nagy magyar nevé² adják.

Számrejtvény.

— Beküldte: *Asztalos Judit.* —

- 1, 2, 3 Minden háznak van.
 4, 7, 11, 14, 12 Szántóföldön látható.
 19, 6, 17 Világító eszköz.
 5, 8, 9 Az öreg másképpen.
 10, 16, 18 Mindenből megárt.
 15 Mássalhangzó.
 20 Magánhangzó.
 1—20 Petőfi egyik költeményének első sora.

Az aug. havi rejtvények megfejtése:

32. szám: Számtani feladat: A nagyobbik testvér hat évvel ezelőt volt kétszer olyan idős, amikor az egyik 7, a másik 14 éves volt. Pótlórejtvény: Kisbaczon. Betűrejtvény: Szekunda. Névrejtvény: Budapest.

33. szám: Szélmalomrejtvény: Szépen szóló szép sipszó. Számrejtvény: Cimbora. Szórejtvény: Hónap.

34. szám: Pótlórejtvény: Jókai Mór. Pontrejtvény: Lassan járj, tovább érsz. Névrejtvény: Névtelen. Versesrejtvény: Cseresznye.

35. szám: Pótlórejtvény: Rákóczi Ferenc. Versesrejtvény: Rák.

Megfejtettek:

Böllöni Ferenc, Rosman Etus, Judovics Miklós, Kovács Károly, Tóth Margit, Bányász Hajnalka, Maksay Sándor, Rábelz Adolf, Stern Sanyi és Ducsi, Klein Margitka, Paál fiuk, Gullman Vera, Weigel Feri, Kohn Zsuzsika, Bocsánczy Margitka, Péterfy Erzsike, Kursjnszky Márta, Kálló Vilma, Diósi Fésűs Pál, Varga Árpád, Vlachovszky Jenő, Juhász László, László Miklós, Berger Böske, Patáky Pál, Kendi Dezső, Szántó János, Horváth Sári, Ruff István és Károly, Bocsánczy Margit, Nemes Béla, Zoli és Magda, Beretzky András, Böllöni Ferenc, Dománits László, Weiskopf Lajos, Stern Sanyi és Ducsi.

Király Lili és Évi, Bányász Hajnal, Klein Guidó, Sárga József, Máthé Margit, Gonosz Pista, Bagoly Annus, Gyárfás László, Papp Árpád, Ausch testvérek, Frank Margitka, Bessenyei Margitka, Szántó János, Khell Margitka, Törék Icuka, Pál Gyurka, Jerzsák Anna, Libiczei Adél, Horváth Sári, Markovits Edilh és Dusi, Bányász Hajnal, Tolcsvay Erzsike, Keresztes Géza, Izsák Irénke, Debitzky Mihály, Stern Sanyi és Duci, Schärer Irén, Dávid Bandika, Varga Rózsika, Barlók Káló, Bálint Jucika, Gréb Tibor, Heller Olga, Halász Lenke és Bimuka, Böder Sándor, Dénes Manyika, Asztalos Vilike, Longera Évike, Jancsi és Júci, Tóth Margit, Szakács Ilonka és Irma, Kemény Béla és Jolán, Vasas Béla, Princz Irénke, Asztalos Judit, Bán Irén, Bocsánczy Margitka, Páska Judit, Paál József és Elek, Stern Sanyi és Duci, Bányász Hajnal, Vajna Laci, Kolozsváry Bandi, Salamon Zollánka, Tóth Margit, Reiter Irénke, Tátray Barna és Pálma, Kálló Vilma, Szilvási Károly, Seidl Anna, Havas Márta, Láng Endre, Takács Irma, Eritsch Ferenc, Kincs Laci, Baricz Ilonka, Stern Endre, Licike, Király Lilly és Évi, Nemes Béla, Zoli és Magda, Kendi Böske, Kristóf Böske, Fuchs Baba és Tibor, Király Lilly és Évi, Paál Kálmán, Vasas Béla, Jaeger Testvérek, Herman Ferenc, Bocsánczy Margit, Kovách Piroska, Labud Anti és Józsi.

A megfejtők között 20 könyvet sorsollunk ki. Tök-mag öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevével huzta ki: Király Lili és Évi, Kolozsvár; Kálló Vilma, Szilágysomlyó; Tóth Margit, Kolozsvár; Szántó János, Székelykeresztúr; Reiter Irénke, Kolozsvár; Asztalos Judit, Nagyenyed; Gyárfás László, Kolozsvár; Páska Judit, Hidalmás; Pataky Pál, Buzásbocsárd; Paál József és Elek, Székelykeresztúr; Szilvási Károly, Szinerváralja; Vlachovsky Jenő, Rozsnyóbányatelep; Bányász Hajnal, Nagysomkut; Tátray Barna és Pál, Nagyvárad; Debitzky Mihály, Marosvásárhely; Bagoly Anna, Hosszuaszó; Péterfy Erzsike, Marosvásárhely; Kursinszky Márta, Nagyvárad; Szakács Ilonka és Irma, Kolozsvár; Asztalos Vilike, Nagysomkut.

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bañanii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bañanii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszékmegye). E címre küldendők a »Cimbora« részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szatmár) Str. Cuza Voda 4. — A kiadóhivatalhoz küldendők a »Cimbora« előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 leu, negyedévenként 100 leu.

Csehszlovákiában évi 80 csehkorona, negyedévenként 20 csehkorona.

Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.

Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.

Jugoszláviában évi 200 dinár, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó r.-t.

Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjusági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Sir. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leierl:

1. Küzdelmek.	5. A Jóság diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és Pici.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jaktab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhetők a pénz előzetes be-
küldése mellett vagy utánvétellel.

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Táborlüz üzen	15—	leu
Radványi K.: Horog István & Co	15—	„
Sztrilich—Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	10—	„
Butykó: Törvénytárgyarázat	15—	„
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	15—	„
Sztrilich—Mócsy: Tábort munkák	20—	„
Radványi K.: Napsugarleventék	15—	„
Kovács D.: Ballag már	15—	„
Scherer: Cserkészek könyve	15—	„

**AZ IDEÁLIS
HASHAJTÓ
A
PURGEN
(PURGÓ)**

KAPHATÓ
MINDEN GYÓGYSZERTÁRBAN

1925

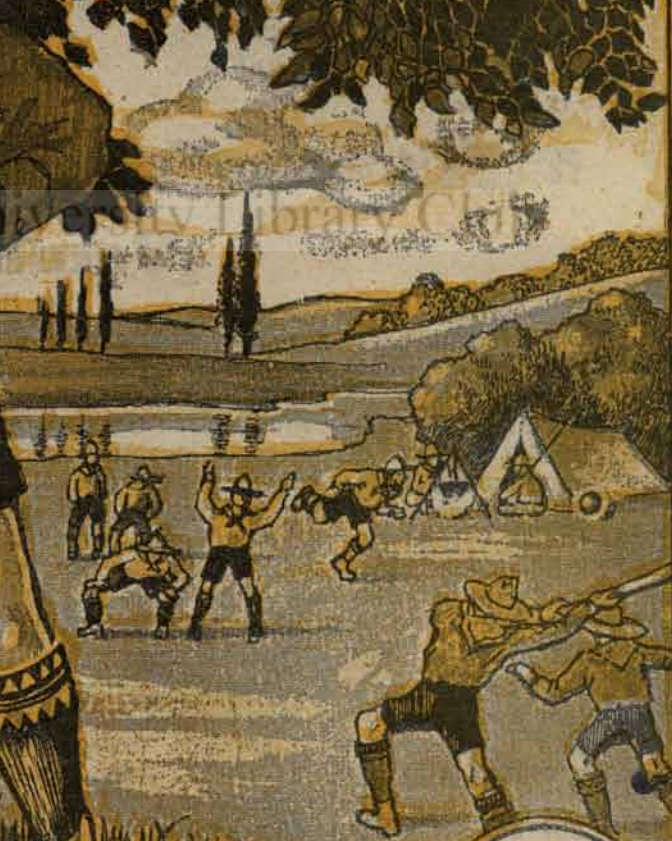
LÓRANT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:

Benedek Elek

4.
évf.
39. szám
1925. év
szept.
27.

KÖNYVNYERŐ

NYELV